

teatre | tres versions de la vida

Un instant de l'espectacle. / ROS RIBAS

Joc de veus

► **Autora:** Yasmina Reza

Direcció: Xicu Masó

Intèrprets: Míriam Alamany, Ricard Borràs, Alicia González, Carles Martínez

Dia i lloc: dimecres, 14 de març (fins a l'1 d'abril), a l'Espai Lliure

JORDI BORDES

Si un quadre d'un pintor avantguardista, immaculadament blanc, pot enemistar tres amics de la infància (l'argument d'*Art*, que ha estat la targeta de presentació de Yasmina Reza a Catalunya), què no pot aconseguir un discurs diarreic (amb els tres punts suspensius de subtilitat) en un sopar frugal, informal, convencional, de dues parelles. Reza sap tensar la corda en les seves comèdies i atorgar-los un discurs subjacent que permet moltes interpretacions. És un joc persuasiu per a l'espectador. *Tres versions de la vida* fa riure i somriure tot parlant de les dèries de dos científics; de l'educació del fill que plora i reclama; de la inconveniència de presentar-se, voluntàriament o no, un dia abans de la cita a casa del col·lega; de l'atracció física de dos amants impossible de consumar-se. Tot tan vulgar, tan intranscendent, a primer cop d'ull, però que, vist des del microscopi de l'autora, revela els baixos instints del pare, la mare, el fill i la resta de l'univers.

La versió que en fa Xicu Masó no arrisca. Aposta perquè el text flueixi, amb algunes pauses encertades i amb gags de bon olfacte («molt bons aquests... Fingers!»). Masó només aporta una acció estètica al text de Yasmina Reza. A mesura que avancen les tres versions, els actors queden tancats en una mena de vitrina que dóna uns reflexos interessants però que aporten poc contingut. És la manera de Masó de col·locar el públic com a *voyeur*. De fet, tot teatre ho és. Pocs cops els actors trenquen la quarta paret i parlen amb el públic. La sensació de *voyeur* sí que aguanta en posades en escena com ara la d'*European house* de Rigola, aquella peça (en canvi) sense paraules i amb accions múltiples d'aquella façana de vidre.

Els actors, en conjunt, destaquen per una interpretació que, si d'entrada sembla un pèl esquematitzada, va guanyant contingut a mesura que salten les versions. El científic que caurà derrotat en la primera versió quan el seu mentor insinui que se li han avançat en la publicació dels treballs de tres anys, anirà guanyant aplom, serà capaç de contraatacar i de perdre el toc d'ingenu: captarà la química sexual entre dona i col·lega. En aquest punt, ja serà igual que el nen plori, o giri per enèsima vegada la casset; que la carrera de la mitja ja superi el genoll de la convidada; que l'amfitriona rebi amb bata i sabatilles tot un prestigiós científic i conductor d'Audi. Tot és convenció, artifici. Brillant treball que fa una temporada massa curta a L'Espai Lliure, castell de focs que ha de cremar massa de pressa.

L'Alegria reivindica Mihura

Víctor Àlvaro estrena «Tres sombreros de copa» amb un extens repartiment

J.B. / Barcelona
● Espectacle i comèdia de gran format al Centre d'Arts Escèniques de Terrassa, L'Alegria. Des de demà i fins a l'1 d'abril, el director Víctor

Àlvaro proposa una lectura respectuosa del clàssic de Miguel Mihura, *Tres sombreros de copa*, escrita als anys trenta. L'obra, precursora del teatre de l'absurd segons el mateix

Eugène Ionesco, no s'escapa d'un humor castís madrileny que retrata el món provincià dels senyors de la doble moral i les noies de *music-hall* que es desviuen per arruïnar amants.

En l'habitació d'una fonda on Dionisio ha passat en solitud els set anys mentre ha festejat amb Margarita, aquest jove dubta quin barret de copa ha de dur, al matí següent, en el casament. Al costat, una *troupe* vinguda a menys de *music-hall* (fins i tot el negre s'ha de pintar abans d'actuar) fa festa i es deixa convidar pels senyors de missa i de bona posició social. Just durant aquella nit, el noi de recta moral es planteja picar la porta que sempre havia renunciat. Paula, la vedet de la companyia, descobrirà l'amor, ignorat fins ara, en el seu món frívol i de picaresca. La peça va del costumisme al melodrama romàntic passant per una inexplicable etapa de l'absurd.

Aquesta és l'única peça de L'Alegria plantejada en gran format. Hi intervenen setze actors. Actors habituals al TNC com ara Jordi Banacolocha, Jaume Bernet i Manuel Veiga comparteixen escena amb quatre actors del grup de teatre amateur Amics de les Arts i actors acabats de llicenciar de l'Institut de Teatre de Terrassa.

El director defensa la possibilitat de repescar

Paula (Savina Figueras) i Dionisio (Manuel Veiga), en un assaig. / LLORENS MUSOLES

aquesta obra, estrenada el 1952 i que, sis anys més tard, va causar sensació a París. Ionesco la conside-

rava precursora del seu teatre de l'absurd. Margarithe Duras (1914-1996) també la valorava. Aques-

ta diferència de caràcters, comenta Veiga, demostra la universalitat del text «tot i que pugui semblar molt localista».

Miguel Mihura (1905-1977) forma part de La Otra Generación del 27, juntament amb Edgar Neville, Jardiel Poncela, Tono i Edgar Neville, entre altres autors. «Són un grup que van quedar en un segon pla darrere els García Lorca, Buñuel i Dalí», diu Àlvaro. Mihura va escriure *Tres sombreros de copa* arran d'una gira que va fer amb el còmic Alady per Saragossa, Lleida, Terrassa i Barcelona. Mihura li havia de renovar els gags durant la temporada a Barcelona. Ell, segons explicava Àlvaro ahir a l'habitació 509 de l'hotel Don Cándido de Terrassa, li deuria fer mandra: pertanyia a una banda de gamberros de família mitjana adinerada. L'obra persegueix la rialla del públic. Àlvaro hi ha inclòs cançó i ball, fet amb poca traça, com deuria actuar aquesta *troupe* oportunista. Els personatges, de circ, viuen situacions fora de cap lògica, absurdes, però que són versemblants per a dones barbudes i homes elefants.

L'univers Joan Pera i l'ecologia

L'actor presideix una nova comèdia, sense Paco Morán, convalescent, dirigida per Abel Folk

J.B. / Barcelona

● Dilluns passat en la nova estrena de Joan Pera al Condal, Paco Morán seia silenciós en la setena filera de platea. És la mostra més evident que la parella més estranya i de més èxit de Barcelona, s'ha hagut de prendre un descans en espera que Morán superi la convalescència fins aquest setembre. I què fa en Pera sense Morán? El director Abel Folk i la productora Focus li han servit una peça pensada a la seva mida: *Oscar, una maleta, dues maletes, tres maletes*. Pera s'erigeix com el centre i la resta de l'univers (Mont Plans, Lloïl Beltran, Miguel Sitjar, Anna Azcona...) la balla al seu ritme.

Folk ha agafat el text de

Folk i Pera, en la presentació, fa uns dies. / EFE/TONI GARRIGA

Claude Magnier, que Louis de Funès va popularitzar en un film el 1967, i li ha donat un vernís ecològic, a més de portar-ho a

rabiosa actualitat catalana. Ha estat la seva manera de reconstruir des del segle XXI. El cert és que tampoc caldria. Perquè, a escena,

Joan Pera com a actor personatge supera tot i tot-hom: l'acudit, el gag, els atacs de nervis i les pastilles per al mal de cap. Pera continua sent aquell terratrèmol de vis còmica de poca envergadura i grans resultats. És clar que el seu joc de tennis de rèpliques improvisades queda, ara, com un solitari de frontó. És una llàstima perquè al seu costat no hi ha cap abisme interpretatiu, sinó un repartiment que pot donar joc a una simfonia d'humor. Pera tem el *canvi climàtic*, que la nova conjuntura teatral l'arraconi. Ha de trobar com subsistir evolucionant. Aquest és el repte d'aquesta producció per als pròxims sis mesos.